

Sygn. akt II Ka 228/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 sierpnia 2014 r.

Sąd Okręgowy w Rzeszowie Wydział II Karny w składzie:

Przewodniczący: SSO Mariusz Sztorc

Protokolant: protokolant Aleksandra Baczyńska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 29 sierpnia 2014 r.

sprawy **T. W.**

obwinionego o wykroczenie z art. 92a kw

na skutek apelacji wniesionej przez obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Łąncucie VII Zamiejscowego Wydziału Karnego z siedzibą w Leżajsku z dnia 26 lutego 2014 r., sygnatura akt VII W 994/13

uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Łąncucie.

Sygn. akt II Ka 228/14

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 29 sierpnia 2014 r.

Sąd Rejonowy w Łąncucie VII Zamiejscowy Wydział Karny z siedzibą w Leżajsku wyrokiem z dnia 26 lutego 2014 r. Sygn. akt VII W 994/13 uznał obwinionego T. W. za winnego tego, że w dniu 26.10.2013 roku około godziny 15.20 w miejscowości T. pow. (...) kierował samochodem m-ki V. (...) o nr rej. (...) na obszarze zabudowanym przekroczył dopuszczalną prędkość 50 km/h o 25 km/h, tj. czynu z art. 92a kw i za to skazał go na karę grzywny w wysokości 300 (trzystu) złotych.

Na podstawie art. 118 § 1 kpw, § 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10.10.2001r w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz. U. Nr 118, poz. 1269) oraz art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23.06.1973 roku o opłatach w sprawach karnych (t.j. Dz. U. z 1973 roku, Nr 49, poz. 223 z późn. zm.) zasądził od obwinionego T. W. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 130 (sto trzydzieści) złotych tytułem zwrotu zryczałtowanych wydatków postępowania oraz opłaty.

Apelację od powyższego wyroku wniósł obwiniony zaskarżając go w całości. Podniósł zarzuty:

- obraży przepisów prawa materialnego, a to art. 7 ust. 1 pkt.2 ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji i wydanego na jej podstawie zarządzenia Komendanta Głównego Policji z dnia 25.06.2007 r. w sprawie sposobu pełnienia służby na drogach przez policjantów przez wyrażenie niesłusznego poglądu prawnego, że § 4 w/w zarządzenia określono zadania, które wykonują wyłącznie policjanci ruchu drogowego, mający odpowiednie przeszkolenie zawodowe, a wśród tych zadań jest posługiwanie się radarowymi miernikami prędkości, których użycie nie wymaga specjalistycznego przeszkolenia,

- obrazy przepisów postępowania, mogących mieć wpływ na treść orzeczenia: art. 39 § 1 kpw w związku z art. 9 kpk oraz art. 5 § 2 kpk w związku z art. 8 kpw przez niedopuszczenie i nieprzeprowadzenie dowodu z fotografii urządzenia jakim dokonano pomiaru prędkości samochodu obwinionego, w sytuacji gdy taka fotografia została wykonana przez funkcjonariusza kontrolującego obwinionego w dniu 26.10.2013 r., a w konsekwencji błędne przyjęcie iż urządzeniem tym był laserowy przyrząd Ultralyte LTI 20-2010 100LR w sytuacji, gdy zeznający w charakterze świadka policjant nie był w stanie określić jakim urządzeniem się posługiwał,

- błąd w ustaleniach faktycznych polegających na przyjęciu, że zeznania funkcjonariuszy są logiczne, spójne i w całości zasługują na wiarygodność, a w konsekwencji przyjęcie, że policjant posiadał uprawnienia do dokonywania pomiarów przy pomocy laserowego miernika prędkości, a także przyjęcie iż prędkość została zmierzona za pomocą urządzenia Ultralyte LTI 20-2010 100LR w sytuacji, gdy właśnie dokonujący kontroli policjant w składanych zeznaniach sam potwierdził fakt iż takich uprawnień nie posiadał, a ponadto nie był w stanie określić rodzaju urządzenia za pomocą którego dokonał pomiaru. Ponadto przez przyjęcie, iż w czasie dokonywania pomiaru na drodze znajdował się tylko i wyłącznie samochód obwinionego, w sytuacji gdy przesłuchiwany w sprawie świadek zeznał, że samochodów tych było więcej, na co również wskazuje godzina przeprowadzanej kontroli tj 15.20.

- wymiarzenie przez Sąd rażąco niewspółmiernie wysokiej kary, w sytuacji gdy obwiniony tylko w nieznacznym stopniu przekroczył prędkość, a ponadto przez przyjęcie iż okolicznością obciążającą obwinionego jest jego zachowanie podczas kontroli.

W oparciu o powołane zarzuty wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie obwinionego ewentualnie o jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez sąd I instancji.

Sąd Okręgowy zważył co następuje :

Apelacja jest zasadna i zasługuje na uwzględnienie, o ile wnosi o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.

Przy rozpoznawaniu niniejszej sprawy Sąd Rejonowy dopuścił się uchybień, które miały wpływ na treść wyroku. Obowiązkiem Sądu I instancji wynikającym z zasady prawdy obiektywnej było dążenie do wyjaśnienia wszelkich istotnych okoliczności w sprawie, zgłasza zaś do wyjaśnienia sprzeczności i to przy uwzględnieniu całego materiału dowodowego. Tymczasem materiał ten zawiera luki, które wymagają wypełnienia.

Zgodzić należy się z apelującym, że nie została w sposób niewątpliwy wyjaśniona okoliczność jakiego rodzaju sprzętu używał patrol policji do pomiaru prędkości z jaką poruszał się obwiniony, kierowanym przez siebie pojazdem.

Ma to znaczenie dla wykazania, czy pomiaru dokonano prawidłowo. W ustaleniu rodzaju sprzętu, Sąd Rejonowy starał się rozstrzygnąć wątpliwość, czy był

to laserowy miernik prędkości, czy też urządzenie innego rodzaju, powołując się

na pismo Komendanta KPP w L. (k. 41/2). Na podstawie treści tego pisma,

w którym podano, że miernik był typu laserowego, Sąd I instancji uznał,

że w zeznaniach świadka D. H., który podawał, iż prędkość zmierzył miernikiem typu RAPID K2, zaistniały pewne rozbieżności w związku

z częstym wykonywaniem pomiarów prędkości przez policjantów. Nie zwrócił Sąd Rejonowy przy tym uwagi, że w sporządzonej przez siebie notatce funkcjonariusz D. H. nie wymienia w ogóle rodzaju miernika prędkości,

którym dokonano pomiaru (k.2), a w zeznaniach ob staje przy tym, że było to urządzenie typu RAPID K2. Nie zwraca również Sąd Rejonowy uwagi na okoliczność, że wraz z nadesłanym wnioskiem o ukaranie nie zostały przedstawione dokumenty w postaci świadectwa legalizacji urządzenia pomiarowego

oraz kalibracji, a zostały dosłane dopiero wraz z pismem Komendanta KPP

w L. (k.34). W tej sytuacji powinnością Sądu I instancji wobec konsekwentnie prezentowanej linii obrony obwinionego, że pomiaru nie dokonano urządzeniem laserowym, było dogłębne wyjaśnienie przez Sąd tej wątpliwości.

W tym celu należało posłużyć się dokumentami źródłowymi w postaci książki wydań sprzętu dla patroli policji, która powinna być w KPP w L. i na tej podstawie ustalić, jaki sprzęt w dniu kontroli był wydawany poszczególnym patrolom. Poprzestanie na piśmie Komendanta KPP nie jest wystarczające, albowiem nie można wykluczyć w nim zaistnienia pomyłki. Powoływana przez Sąd częstotliwość kontroli wykonywanych przez funkcjonariuszy policji ma także i to znaczenie, że w przekonaniu D. H., może być utrwalone, iż podczas kontroli korzysta z urządzenia typu RAPID K2, a nie urządzenia laserowego. W takiej sytuacji bardziej zasadne byłoby przy ocenie jego zeznań przyjęcie, że skoro używanie miernika laserowego należy do wyjątków, to taką okoliczność świadek powinien lepiej pamiętać, niż używanie urządzenia, z którego korzysta na co dzień. Brak próby dowodowego dotarcia do prawdy obiektywnej w sposób pełny powoduje, że wyrok należało uznać za przedwczesny, co skutkowało jego uchyleciem i przekazaniem sprawy do ponownego rozpoznania.

W ponownym postępowaniu rzeczą Sądu Rejonowego będzie zatem konwalidowanie wskazanych wyżej uchybień oraz przeprowadzenie kompletnego postępowania dowodowego, wyjaśniającego wszelkie wątpliwości. Dopiero tak przeprowadzone postępowanie może dać podstawę do prawidłowego wyrokowania w sprawie oraz do jego pełnej kontroli w ewentualnym postępowaniu odwoławczym.

Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd Okręgowy orzekł jak w części dyspozytywnej wyroku na podstawie art. 437 § 2 kpk, art. 444 kpk, art. 449 kpk, art. 456 kpk w zw. z art. 109 § 1 kpow.